

Με

χαρά επικοινωνούμε, στο ασκητήριό του, με έναν Αγιορείτη Γέροντα, ο οποίος μας εδέσμευσε με την τήρηση της ανωνυμίας. Εγνώρισεν όσον ολίγοι τον Γέροντα Παΐσιον και πρόθυμα απαντά στις πολυποίκιλες ερωτήσεις μας.

-Μ.Μ.: Την Ιεροσύνη, Γέροντα, προφανώς ο π. Παΐσιος δεν τη δέχθηκε από γνήσια ταπείνωση...

-Γέρων Αν.: Ναι, έτσι νομίζω· έν' αυτό και, δεύτερον, επειδή αγαπούσε πολύ την ησυχία, την απόλυτη αφοσίωση στον Κύριο, την ανεπηρέαστη προσευχή. Σκεπτόταν ότι ως ιερέυς θα δεσμευόταν, γιατί σου λέει; Ως μοναχός, και να μην ανοίξω την πόρτα, δεν έγινε τίποτα· ενώ ο ιερέυς, ο Πνευματικός, οφείλει ανά

πάσαν στιγμήν να έχει την πόρτα του ανοικτή... Μάλιστα· αυτοί είναι οι δύο λόγου. Επειδή αγαπούσε πολύ την ησυχία και από ταπείνωση!

- Μ.Μ.: Γέροντα, μετά το Σινά όπου έμεινε δύο χρόνια, πού οδηγήθηκε;

- Γέρων Αν.: Ήλθε στο Όρος και πήγε στη Σκήτη των Ιβήρων κι έμεινε. Κατοίκησε στην Καλύβη των Αρχαγγέλων. Προχθές μάλιστα πήγα να την επισκεφθώ, για να ξαναδώ εκείνα τα μέρη... Δυστυχώς έχει γκρεμισθεί αρκετά. Βέβαια, τότε ο π. Παΐσιος, επειδή δεν αναπαυόταν σε ολόκληρη... καλύβη να μένει, είχε χτίσει ένα μικρό καλυβάκι, ίσα ίσα που χωρούσε! Είναι πολύ όμορφα εκεί. Μία παράγκα είναι, αλλά αν και την έκανε το 1964-65 είναι κατάγερη!

-Μ.Μ.: Μόνος του την έφτιαξε;

- Γέρων Αν.: Μόνος του· ήταν και τεχνίτης, μάστορας πολύ καλός!

-Μ.Μ.: Με πέτρα, Γέροντα, ή με ξύλα;

- Γέρων Αν. όχι· από μέσα χονδρό χαρτόνι και απ' έξω φλούδες από καστανιές και λίγα ξύλα. Εκεί κάτω κοιμόταν, χαμαικοιτία.

Εξω από την Καλύβη των Αρχαγγέλων είχε γράψει «Απουσιάζω» κι ήταν στο καλυβάκι αυτό και ζούσε έτσι, απολαμβάνοντας τη θεία τρυφή!...

Εκεί τον γνωρίσαμε, και ο π. Βασίλειος -ηγούμενος της Ιβήρων- και ο π. Γρηγόριος Χατζηεμμανουήλ -Γέροντας στο Κελί του Αγίου Θεολόγου με τη συνοδεία του-κι εγώ. Εκεί τον γνωρίσαμε, στη Σκήτη των Ιβήρων.

Μετά τον παρεκάλεσαν Σταυρονικητιανοί να πάει και στη Σταυρονικήτα. Α, εν τω μεταξύ πήγε κι ένα διάστημα στα Κατουνάκια, στην έρημο, διότι άρχισαν να μαζεύονται στη Σκήτη των Ιβήρων πολλοί που ήθελαν να τον δουν. Από τότε άρχισαν να μαζεύονται· να... μαζευόμαστε, πιο σωστά!

- Μ.Μ.: Πού το αποδίδετε εσείς; Τι «έβλεπαν», τι «βλέπατε» από τότε στον π. Παΐσιο και αρχίσατε να μαζεύεσθε;

- Γέρων Αν.: Τη χάρη του Θεού. Ε, να, φαίνεται ο Άνθρωπος... Εμείς, όταν τον είδαμε, κάτι μας ετράβηξε!

-Μ.Μ.: Πότε επικοινωνήσατε, το πρώτον, μαζί του;

- Γέρων Αν.: Το 1970. Ακου τι συνέβη: Ήμουν σε μεταλυκειακήν ηλικία τότε και άκουσα από μερικούς άλλους που ε γνώριζαν να λένε πολύ καλά λόγια. Κάτι ένιωσα μέσα μου και συλλογίσθηκα πως πρέπει να παω κι εγώ να τον γνωρίσω.

Ετσι ήλθα στο Όρος το 1970. Τότε ήτο στον Τίμιο Σταυρό πια, γιατί από τη Σκήτη των Ιβήρων πήγε για λίγο στα Κατουνάκια, στο Κελί του Υπατίου, ψηλά. Σχεδόν στη μέση, ανάμεσα σε Κατουνάκια – Κερασιά. Εκεί έμεινε ένα μικρό διάστημα, ούτε χρόνο. Μετά είναι που τον παρεκάλεσε ο πατήρ Βασίλειος να πάει στη Σταυρονικήτα να τους βοηθήσει, διότι τότε υπήρχε λειψανδρία στο μοναστήρι αυτό, και συνεννοήθηκαν με την Ιερά Κοινότητα να το αναλάβουν εκείνοι. Ετσι κατέβηκε ο π. Παΐσιος από τα Κατουνάκια και ήλθε στη Σταυρονικήτα. Αφού έμεινε μερικούς μήνες μέσα στο μοναστήρι και τους βοήθησε, έπειτα από λίγο κοιμήθηκε ο περίφημος παπα-Τύχων κι έτσι ο Γέρων Παΐσιος πήγε στον Τίμιο Σταυρόν...

Εκεί τον εγνώρισα, έπειτα από έναν χρόνο. Πήγε αρχές του 1969 στον Τίμιο Σταυρό κι εγώ το 1970 ήλθα και τον εγνώρισα.

- Μ.Μ.: Μοναχός πότε εκάρητε; Πείτε μας, Γέροντα, παρακαλώ.

- Γέρων Αν.: Το 1975 ήλθα κι έγινα μοναχός.

-Μ.Μ.: Γέροντα, όταν πρωτοείδατε τον π. Παΐσιο, πώς σας φάνηκε; Το ρωτώ, γιατί πολλοί εμπιστεύονται τη φαντασία τους και η πραγματικότητα διαφοροποιεί.. Υπερβάλλουν στην σκέψιν ή υστερούν.

- Γέρων Αν.: Ετσι ακριβώς και σε μένα· η εικόνα που είχα σχηματίσει ήτο διαφορετική.

-Μ.Μ.: Δηλαδή, Γέροντα;

- Γέρων Αν.: Ε, όταν ακούς τόσα και τόσα για έναν άνθρωπο, τον νομίζεις... ψηλό, με μακριά γενειάδα κ.λπ. Εγώ είδα έναν απλό άνθρωπο, αδύνατο σαν παιδάκι! Πραγματικά, η εικόνα που είχα δει τότε ήταν σαν να είχα δει μικρό παιδί! Μάλιστα απόρησα όταν τον είδα και του λέω αυθόρμητα:

- Εσείς είσθε ο π. Παΐσιος;!

Χαμογελώντας, εκείνος – αντί απαντήσεως- μου λέει χαρακτηριστικά:

- Ε, κάθισε εδώ.

Η απλότητα που είχε ήταν σαν μικρού παιδιού, όπως λέει ο Κύριος... Έβλεπες τη χάρη του Θεού στο πρόσωπό του και τα λόγια του μιλούσαν ίσια στην καρδιά σου...

-Μ.Μ.: Επειδή, Γέροντα, δεν θέλω να προσεγγίζω τα θέματα της διοράσεως -γιατί μερικοί τ' απομονώνουν δυστυχώς κι εξετάζουν τους Γεροντάδες αυτού του βεληνεκούς μόνον απ' αυτά τα χαρίσματα-, παρακαλώ να μας πείτε εσείς, ως

πνευματικό τέκνο του Γέροντος, πώς νιώθατε κοντά του; Με άλλα λόγια, τι ξεχωρίζατε στον Γέροντα Παΐσιο;

- Γέρων Αν.: Είδαμε πολλά χαρίσματα σ' εκείνον. Αυτά όμως που φαίνονταν από την πρώτη ματιά ήταν η απλότητα, η αγάπη και η ταπείνωση. Αυτά ήσαν τα κυριότερα χαρακτηριστικά του. Κι εγώ από την αρχή είδα ότι με περιέβαλε με πολλή αγάπη κι αυτό ασφαλώς θα ήταν που με τράβηξε. Ήταν ένας απλός άνθρωπος, ένας Άνθρωπος του Θεού!

-Μ.Μ.: Μοναχός πού εκάρητε;

- Γέρων Αν.: Εκάρην στη Μονή Σταυρονικήτα. Ο πατήρ Βασίλειος μ' έκειρε. Ήμουν τότε εκεί, όπως και άλλοι πατέρες.

-Μ.Μ.: Εκεί ενταχθήκατε, το πρώτον;

- Γέρων Αν.: Ναι, επειδή ήταν ο π. Παΐσιος έξω από το μοναστήρι. Εμείς δεν γνωρίζαμε άλλον στη Σταυρονικήτα, κι εγώ προσωπικώς, αλλά και πολλοί άλλοι από τους πατέρες. Ο Γέροντας ήθελε ν'ασκείται μόνος του έξω κι εμείς, για να είμαστε κοντά του, μείναμε στη Σταυρονικήτα, αλλ' αυτόν είχαμε από τότε Γέροντα. Μα και ο Γέροντας της Σταυρονικήτα εκείνον είχε Γέροντα...

Ήταν τόσο μεγάλη η αγάπη του Γέροντος Παΐσιου, που δεν περιγράφεται. Ούτε η μάνα μου δεν με αγαπούσε τόσο πολύ! Το ίδιο ακριβώς αισθάνονταν και οι άλλοι πατέρες. Έτσι ένιωθαν όλα τα καλογέρια του.

-Μ.Μ.: Το δείγμα της αγιότητας... Μάλιστα. Κι αυτά που «είδατε», Γέροντα, στην πορεία;

- Γέρων Αν.: Ε, στην πορεία βλέπαμε κι όλα τ' άλλα χαρίσματά του... Όλα βέβαια είχαν ως συνισταμένη τους την αγάπη! Συνέπασχε με τους ανθρώπους. Θεωρούσε το κάθε πρόβλημα δικό του πως ήταν!

Να σας αναφέρω ένα περιστατικό:

Όταν ήμουν στην Αθωνιάδα, μου τηλεφώνησε μία άγνωστη κυρία από τον Πειραιά. Τότε μόλις που είχα γίνει μοναχός. Είχ' ένα πολύ σοβαρό θέμα η καημένη. Ήταν μητέρα δύο παιδιών και είχε κάποιες φοβίες και τάσεις αυτοκτονίας.

- Μ.Μ.: Συνήθη τα φαινόμενα...

- Γέρων Αν.: Ναι, συνήθη τα φαινόμενα, δυστυχώς... Κάποιος κληρικός της είπε να πάρει εμένα στο τηλέφωνο, για να μεσολαβήσω στον Γέροντα. Ο κληρικός

της είπε να μου ζητήσει να επισκεφθώ τον Γέροντα και μετά να με ξαναπάρει να της πω τι θα πει. Κάπως έτσι τη συνεβούλευσε κι έφθασε τηλεφωνικώς σε μένα. «Πάτερ», μου λέει, «έχω αυτά και αυτά...». Από τη φωνή της φαινόταν σαν να ήταν έτοιμη να πνιγεί η καημένη• σε τέτοιον βαθμό... Κατενόησα τη σοβαρότητα του πράγματος και της υποσχέθηκα ότι το ίδιο κιόλας απόγευμα θα πήγαινα στον Γέροντα και να μ' έπαιρνε στο τηλέφωνο πάλι την επομένη για να της διαβιβάσω ό,τι θα έλεγε ο π. Παΐσιος.

- Μ.Μ.: Βλέπατε κάθε μέρα τον Γέροντα;

- Γέρων Αν.: Κάθε μέρα όχι, αλλά όποτε ήθελα• κάθε μέρα αν έπρεπε...

-Μ.Μ.: Μπορούσατε δηλαδή ανά πάσα στιγμή να τον δείτε...

-Γέρων Αν.: Ναι• πήγα λοιπόν το απόγευμα στον π. Παΐσιο και του είπα:

- Γέροντα, με πήρε στο τηλέφωνο μία πολύ στενοχωρημένη κυρία από τον Πειραιά. Έχει αυτό το πρόβλημα και σας παρακαλεί θερμότερα να κάνετε προσευχή. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί η ταλαίπωρη και είχε όλ' αυτά τα συμπτώματα...

Ο Γέροντας με άκουσε προσεκτικά και μου είπε:

- Αυτά δεν είναι τίποτε! Όλος ο κόσμος έχει τέτοια πράγματα, απλώς ο καθένας χρειάζεται ειδική αντιμετώπιση. Ο πόλεμος είναι ο ίδιος. Η αντιμετώπιση διαφέρει από άνθρωπο σε άνθρωπο.

Την άλλη μέρα ξαναπαίρνει τηλέφωνο η κυρία. Η φωνή της ζωντανή, σαν να πετούσε από τη χαρά της. Καμιά σχέση με το χθεσινό ύφος. Ήτο τελείως μα τελείως διαφορετική... Μου λέει αμέσως: «Να σας που, πάτερ, τι έγινε; Ήταν η πρώτη βραδιά -έπειτα από πολύ καιρό- που κοιμήθηκα!... Πέταξα και τα φάρμακα και ό,τι είχα πάνω μου και με βάραινε. Αισθάνομαι πολύ καλά. Τώρα, πείτε μου τι σας είπε». Ήδη η προσευχή που είχε κάνει ο π. Παΐσιος ετελεσφόρησε. Ε, της είπα κι εγώ ό,τι μου είχε πει ο Γέροντας και παρηγορήθηκε πάρα πολύ η καημένη.

Πέρασε χρόνος. Πήγαινε η γυναίκα μια χαρά. Είχε στείλει κι ένα γράμμα που περιέγραφε την καλή ζωή της. Όταν πέρασε και δεύτερος χρόνος, τηλεφωνεί ξανά, να πει πως είναι καλά. Αισθανόταν κάτι σαν υποχρέωση η ευγενική ψυχή! Πηγαίνω πάλι στον π. Παΐσιο και, καθώς αρχίζω να τον ενημερώνω για την περίπτωση αυτή που εκείνος είχε αντιμετωπίσει προ διετίας, μ' έκοψε και μου είπε: «Ναι· της συνέβαινε τότε εκείνο, εκείνο κι εκείνο»! Εγώ, εν τω μεταξύ, είχα ξεχάσει τι ακριβώς είχε η κυρία. Μία υπόθεση όλη κι όλη μου είχαν αναθέσει και την είχα

λησμονήσει· ενώ εκείνος εκατομμύρια περιπτώσεις χειριζόταν, εκατομμύρια περιπτώσεις... Κάθε μέρα είχε πάμπολλες δύσκολες περιπτώσεις. Μου έκανε μεγάλη εντύπωση που την κάθε περίπτωση την αισθανόταν σαν δική του... Είχε απέραντη αγάπη και συμπόνοια ο Γέροντας.

του Μανώλη Μελινού Θεολόγου-Συγγραφέα

Πηγή: Δημοκρατία και ορθοδοξία, Πείρα Αγιορειτών Πατέρων, Σάββατο 27 Ιουλίου 2013